

Kapitalisterne til Sparsommelighed, og da der ikke er noget, jeg saa gerne vil som netop at opdrage Kapitalisterne til at blive bedre og mere sparsommelige, mener jeg, jeg ganske kan støtte Professor Birck i denne Idés Gennemførelse. De trænger sikkert til at blive mere sparsommelige, de Kapitalister, der anvender deres Penge paa en ganske ufornuftig Maade. Det har vist sig ikke blot ved Landmandsbanken, men ved saa mange andre Lejligheder, og den store Indførsel af Luksusbiler og anden Luksus viser, at der trænges til Sparsommelighed her i Landet. Det turde da være uomtvisteligt, at det vil være i alle Henseender den bedste Maade at stabilisere Kronen paa, at man lader de større Kapitalister afbetale Statsgælden. Spørgsmaalet er jo alene, om det skal være de større Kapitalister, der skal betale den, eller om Arbejderne skal betale den. At den skal betales, er alle Politikere enige om. Men der synes ikke at være andre end Socialdemokratiet og Professor Birck, der holder paa, at Kapitalisterne skal betale den.

Endogsaa det ærede Medlem Hr. Rode var i Gaar inde paa, at Arbejderne skal betale den, ikke Kapitalisterne. Det ærede Medlem kredsede meget snildt udenom Kapitalisterne og Resultatet blev da saaledes, at de skal i hvert Fald ikke betale noget af Statsgælden. Det ærede Medlem sagde, at Statsgælden kunde afdrages ved en Indskrænkning af Militæruddgifterne. Dertil vil jeg sige, at for det første vilde det blive noget langsomt med det lille Beløb, det ærede Medlem vilde indvinde gennem Militæruddgifterne, men for det andet er det ogsaa Arbejderne, der nu betaler Militæruddgifterne, og som altsaa ogsaa saaledes vilde komme til at betale Statsgælden, og det er virkelig ikke den Vej, vi Socialdemokrater vil frem, hverken med Hensyn til Brugen af Militæruddgifterne eller med Hensyn til Statsgældens Afbetaling. De Penge, der indvindes fra Militarismen, maa naturligvis bruges til sociale Reforme, og det maa være Kapitalisterne, de store Formuers Indhavere, som har bragt Samfundet paa Grund, der ogsaa maa afbetale Statsgælden. Men jeg forstaaer meget godt, at det ærede Medlem Hr. Rode ikke gerne vil have det Syn paa Sagen, for saa kommer han i Kast med den ene Halvdel af sit Parti, som holder til i Kapitalistkredse her i København . . . (Afbrydelse) . . . Jo netop; det ærede Medlem Hr. Mads Larsen synes ikke rigtig at være med, men det kommer af, at han tilhører den anden Fløj, som holder til ude paa Landet. Jeg

kan godt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Rode ikke vilde støde sine finere Hoveder her inde i København og derfor maatte gaa udenom i Stedet for at hugge igennem Spørgsmaalet. Men det er klart, at skal man have gjort noget alvorligt ved Statsgældens Afbetaling, maa det være Kapitalisterne, der maa betale den. At lægge den Byrde over paa Arbejderne, efter at Penge mændene har ødelagt Landet i økonomisk Henseende, vilde virkelig være ganske urimeligt og uretfærdigt.

Der har jo været talt om, hvad der skulde være parlamentarisk Basis for den kommende Regering, og der har i Regeringspressen og i Kredse, der staar Regeringen nær, været rettet megen Kritik mod Parlamentarismen i det hele. Jeg betoner udtrykkelig, at den Misfornøjelse, der synes at være med Parlamentarismen, eksisterer kun i de Kredse, der er paavirket fra Regeringen og Regeringspressen, andre Steder har man ikke set den, og det er meget betegnende. Regeringen og Regeringspressen holder aabenbart ikke af Parlamentarismen, den er generende. Det Parti, som gennem 30 Aar arbejdede paa, at Parlamentarismen skulde sejre, anvender nu sin kostbareste Tid — sin sidste Tid, kan man maaske sige — paa at ødelægge Parlamentarismen, den, man fik arbejdet frem til Sejr; det er et Tidens Tegn. De Herrer siger, vi har for mange Rigsdagsmænd. Ja, det er muligt; men saa kan vi jo undvære alle Landstingsmændene, derved vil ikke ske nogen synderlig Skade, saa hvis de Herrer synes, der er for mange Rigsdagsmænd, kan de bare stille Forslag om at lukke Landstinget ved en dertil sigtende Grundlovsændring, de vil ikke derved afstedkomme synderlig Forstyrrelse i Lovgivningsarbejdet, i hvert Fald ikke til den gale Side, snarere til den gode. Sidste Vinter har Landstinget holdt Møder i 74 Timer og 33 Minutter. Det er lige saa meget som 9 Normalarbejdsdage paa 8 Timer, godt og vel. Hvis man vilde udmaale Landstingsmændenes Timeløn for det Arbejde, vilde det vise sig, at den har været 80 Kr. i Timen for hver eller 640 Kr. om Dagen pr. 8 Timers Arbejdsdag. Jeg indrømmer, at det er store Penge, der der er givet ud; det er en dyr Arbejdskraft. Naar der endelig tales om at skære ned, om, at en Murerarbejdsmand eller Murer tjener for meget, saa vil jeg derimod sige, at hvis man afskaffede Landstinget, vilde det være noget, der betød noget, og noget, hvorved Staten virkelig tjente noget. Omtrent Halvdelen af Udgifterne til Rigsdagen vilde være